

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.“ 1 Kor. 3, 8.

1922.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

3. szám.

Mi egy igazán megtért keresztyén ember célja és kötelessége.

Az ember mint a teremtés koronája, az Istentől kapott legszentebb ajándékát, az ésszt nem hagyja parlagon heverni. Kutató elméjével behatol a körülötte megnyilvánuló élet még fel nem fedett titkaiba. Mindent — ami az ember társadalmi életének megkönnyítésére szolgál — leigáz. Eképen urrá lesz a természet felett. Mikor az ember ezekre törekszik, tulajdonképpen az Isten akaratát hajtja végre. 1. Mózes 1, 28.

A Mindenható szeretete tette az embert urrá az ő kezeinek munkáján. Zsolt. 8, 5—9.

Az emberiségnek a természeti erők ellen kifejtett küzdelmét az emberiség létharcának mondjuk.

A kérdés azonban az, hogy az emberi értelemnek, Isten ezen drága adományának van-e valami fontosabb hivatása, vagy nincs? E kérdés eldöntése az egész emberiségre nézve a legfontosabb. Mert semmi sem lehet reánk, teremtményekre fontosabb, mint éppen azon kérdés eldöntése, hogy életberendezésünket kinek akarata szerint irányítjuk.

Hogy elismerjük e egy világ kormányzótól, egy világteremtőtől való függésünket vagy nem?

Nem céлом ugyan itt egy teremtő Isten létezésének bizonyításával foglalkozni, hanem inkább azokhoz lenne néhány szavam, kik az örökkön élő Istennek létezését elismerik s mindenben tőle, azaz szent akaratától teszik függővé magukat.

Ezeket a kedves testvéreimet kérdezem, hogy feltették e már maguknak azt a kérdést, hogy mi egy megtért keresztyén célja és kötelessége?

Tudom, hogy nem csak én vagyok egyedül, aki e kérdéssel foglalkozott, hanem talán valamennyien igyekeztünk megoldani a magunk számára ezen reánk nézve oly fontos

kérdést. Sőt hiszem, hogy bizonyos eredményeket le is szűrtünk.

Mégis engedtessek meg nekem, hogy e kérdés felőli felfogásomat, nézeteimet itt e helyen is mindazokkal közölhessem, kik tiszta szivükből szeretnék magukévá tenni egy igazán megtért lélek célját és kötelességét.

Mikor mi ennek elérésére törekszünk, tulajdonképpen nem cselekszünk mást, mint saját lelki üdvösségünknek javát mozdítjuk elő s képessé tesszük magunkat arra, hogy Isten országának polgáraivá lehessünk.

Egy megtért és megmentett keresztyén célja nem lehet más, minthogy mások megmentését minden tőle telhető módon elősegítse és támogassa. Ezen célját pedig csak kötelességének teljesítése által érheti el.

A lélekmentés munkájánál szebb és magasabb tudományt nem ismerék. Nincs ehhez hasonló tisztább öröm! . . . Mikor együtt örül a mentő és a megmentett; mikor mind a ketten boldogságtól sugárzó arccal szivből fakadó imával dicsérik és magasztalják az Isten felfoghatatlan szeretetét. Ez az öröm, ez a boldogság nagyobb mindennél!

Egy megtért keresztyén, hogy másokat is mentessen, mindenét feláldozza. Sőt kész szenvedni is azért, hogy mások számára lehetővé tegye, hogy azok Krisztust megismerjék, megszeressék és kövessék. A névleges keresztyénség, sajnos ugysem ismer Krisztusról mást, mint a nevét, vagy még azt sem mindnyájan. Nekünk jutott tehát osztályrészül azon örömteljes feladat, hogy az egész világgal megismertessük az Urnak nem csak nevét, de tanainak szentséges tisztaságát is.

Meg kell ismertetnünk az emberiséggel az Ur Jézus ezer nemes tulajdonsággal ékeskedő jellemét.

Gyujtsa lángra szívünket az Ur ügye iránti szeretet. Hassa át a mi bensőnket a legtisztább és legmagasztosabb önzetlenség. Nyissuk meg a mi Királyunk és Urunk előtt ami szívünknek ajtaját, hogy az Ő, irántunk érzett szeretetének lángja pusztítsa ki a gyűlöletnek utolsó szikráját is keblünkből, hogy boldog örömmel siethessünk célunk felé, az igazi szabadság, egyenlőség és testvériség hazájába.

A tiszta, önzetlen szeretet átragyogja a legsötétebb helyet, bevilágítja a legsötétebb szívet és új életre kelti a kihalni készülő szeretet bimbóit, hogy az mások számára is örömet és életet árasszon.

Egy igazán megtért lélek önmaga is meghalt a világ örömei számára; de él Istenének, Megváltójának dicsőségére és embertársai javára egy új életet. Világossága ő a sötétségben és homályban tapogatózó emberiségnek „Gyertyaszál, mely önmagát felemészte másoknak világít; gyümölcsfa, mely másoknak érleli gyümölcsét.” Ha vajamikor magadnak egy igaz, egy nemes célt keresesz, ha lelked rajongva vágyik a nagy és magasztos eszmék után, úgy térj meg. Térj vissza a te atyádnak elhagyott házához: s légy igaz és megtért keresztyénné, mert ennél nagyobb, ennél nemesebbet nem tehetsz. Tedd azt, amit az Ur Jézus parancsol: Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal! Máté 7, 12. Tartsd meg a két fő parancsolatot és szeresd valóban mindenkinek felett a te Uradat Istenedet teljes szívedből, minden erődből, és felebarátodat mind te magadat; akkor rajtad is feltámad az Ur világossága.

. . . A világtörténelem estéje beköszönött. Az emberiség tragédiájának utolsó jelenetei játszódnak le a történelem színpadán. Nemsokára végetér a Krisztus és a sátán közötti nagy küzdelem, melynek mi is, tudva bár, vagy tudatlanul, cselekvőlegesen szereplői és tényezői vagyunk.

Sötétség mindenütt . . . Csak rajtad ragyog az Ur dicső világossága! Hol vagy? Merre jársz e fényen? Ébren vagy e, vagy aluszol? Hallo-e a te Istened hívó és parancsoló szavát, mellyel feléd kiált ó népek őrállója?!

„Kelj fel és légy világosság!” Ésa. 60, 1—5
Ébredj azért, mert Istened elé készülsz Izráel! Teljesítsd szent hivatásodat és kötelességedet, hogy célod elérve einyerhessed az örök életnek romolhatatlan koronáját.

Komoly időket élünk, mikor komoly és fontos tennivaló vár reánk. Ha Krisztus kegyelme által a magad és kévéid számára helyet kívánsz az örök hazában, úgy öntudatos adventistának kell lenned, ki a haldokló emberiség között az élet illatával jársz, kinek lépteit nyomán százan és ezren igazodnak el.

Légy hű sáfára a reád bizott lelki és anyagi javaknak s áldozd azt az Ur oltárára a te életteddel egyetemben. Ha azt miveled, eléred célod azáltal, hogy kötelességed hiven és pontosan teljesited. Krisztus kegyelme ama nagy napon majd téged is az ő jobbja felől állít s bevisz téged a te öröködbe eme szavakkal: „Jól vagyon hű szolgám, kevésen voltál hű, sokra bizlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe!

Michnay László.

Imaház felszentelés Békésen.

A múlt év november 20-án Békésen egy felemelő és magasztos ünnepély tanui voltunk — ezen a napon szenteltük fel az Urnak új imaházunkat. Megjelent ezen alkalommal Minck testvérünk a Misszió Egyesület elöljárója Budapestről és a vidéki gyülekezetekből számos testvérünk; vendégekkel pedig az imaház zsufolásig telt meg úgy, hogy a 200 személyt befogadó helyiségben körülbelül 300 személy volt együtt. Nem hiányzott azonban a mindnyájunk által óhajtott legkedvesebb vendégünk sem, aki azt mondotta: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Máté 18, 20. Ővé a dicsőség mind az erőért az építéshez, mind az áldásért a munkához, melynek az imaházat szenteltük!

Az ünnepély célután 3 órakor vette kezdetét karénekkal és Cira anyai imájával. Minck testvérünk a 122. Zsolt. alapján kifejezést adott azon mélységes lelki örömmek és békességnek, amelynek Jeruzsálem volt a színhelye a régi időben, de főképpen annak szent

helye, a templom, mikor Izrael fiai összejöttek a nagy ünnepek alkalmával az Urnak imádsárára. Bár rámutatott arra, hogy ezen érzelmeket emberi nyelv kellően kifejezni képtelen. Az érzés mélyebb mint a szó, amely azt kifejezhetné, amint Pál apostol is bizonyítja: „És az Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni sziveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.“ Fil. 4, 7. Ezt a békességet találja meg sok kereső lélek ezen épület falai között — ez az ő kívánsága az Urtól!

Erre következett a tanítás, a melyet e sorok írója tartott. A 84. Zsolt. 2—4. versek alapján kifejezte, hogy a nyugtalan, kívánczós és

epekedő emberi lelket csak az tudja kielégíteni, ha Isten keresését siker koronázza és Alkotójával egyesül. Sok templom és imaház áll ma a földön, amelyben Isten dicsőségét akarják az emberek látni, de Isten szava szerint az a ház hívatik imádság házának minden népek számára, a melyben „megőrzik a jogosságot és igazságot cselekesznek . . . , melyben mindenki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen.“ Ide gyűjti össze az Ur az ő elszéledt gyermekeit! Ésaías 56, 1—8. Ezen fontos és szent munkának szánta a békési gyülekezet ezt a házat.

A szent beszéd után következett a fölszen-



Az új imaház Békésen.

telő ima, melyet e sorok írója mondott. Ezzel a felszentelési istentisztelet véget ért.

Ezután következett egy rövid és igen jól sikerült ifjúsági ünnepély, melynek szépségét különösen a gyulai énekkar által előadott műénekek emelték. Igen érdekes volt Cira atyafinak rövid előadása. Elbeszélte hogy azon a helyen, amelyen az imaház épült, egykor egy vendéglő állt. Ennek a tulajdonosa tönkrement és az épület összedőlt. Romjai helyébe került egy más természetű vendégfogadóház, melyet a kedves Megváltónk parancsára építettünk és ebben jó lelki eledellel

és üdítő lelki itallal szolgálunk az éhező és szomjuhozó emberiségnek. Ez a ház megfog állani!

A fent leirt ünnepély lezárása és koronája volt egy feljegyzésre méltó áldozatkészségnek és munkának. White testvérnőnk Isten Lelke által már régen figyelmeztette Isten népét arra, hogy amit nem végzünk el jó, csendes napokban, azt igen nehéz körülmények között kell később, nagy áldozatok árán megvalósítani. Ez az eset következett be Békésen is. A 27 tagu gyülekezetnek oly kicsiny szobában kel-

Handwritten notes in the right margin, including dates like 9/28 and 9/29, and other illegible scribbles.

lett összejöveleiket megtartani, hogy már a testvérek is alig fértek el. Lassankint meggyőződtek arról, hogy ez a helyzet így tartathatlan. De mit csinálni? Imaházat bérelni nem lehetett, hiszen az ujságok mind tele vannak a lakáshiány miatti panaszokkal. Sok család alig képes hajlékot találni, hogy jusson akkor hely Krisztusnak? „Régen könnyen lehetett volna építeni — mondták a testvérek, de azt hittük, hogy már úgy sem tér meg senki és kicsiny imaházunk elég lesz, amíg eljön az Ur.“ Minden bölcselkedés azonban hasztalan volt, hozzá kellett látni a költségvetéshez.

Ezt meg is tettük az Urba vetett bizalommal. Tavaly télen igen nagy ára volt a jószágnak. Így a tagok közül többen elhatározták, hogy valami jószág feláldozásával hozzájárulnak az imaház építéséhez. Az első ajánlattételkor a testvérek 30,000.— koronát jegyeztek. Cira atyafi először egyik lovának fele árával akart hozzájárulni a telek megszerzéséhez. Az a ló akkor 44,000 K-t ért meg. Sikerült az igen alkalmás helyen fekvő telket 50,000 koronaért megvenni. Egy vevő akkor lefoglalta testvérünk lovát 44,000 K-ért, de éppen azon a héten következett be a nagy tavaszi árzuhanás, úgy hogy az illető nem vette át a lovat. Cira atyafi keresztény magatartást tanusított akkor, amikor a vevőt az átvételre nem kényszerítette. Az eset vége az lett, hogy egy fél ló helyett oda adta az Urnak munkájára mind a kettőt és a kettőért 104,000 korona helyett, csak 23,000 koronát kapott. Minden erejük megfeszítésével tudták csak kifizetni a kedves testvérek a telek árát, az 50.000 koronát.

Volt telek, de még nem volt imaház! De mit tenni, ha az oly nélkülözhetetlen? Nyár derekán újból hozzáláttak a kedves testvérek. Megállapították, hogy 90,000 koronával az imaházat föl lehet építeni. Akkor úgy álltak az árak, de mire kész lett, 150,000 koronába került, mert az árak újból lényegesen emelkedtek. Ezzel úgy birkóztak meg, hogy a kedves Cira testvérék 5 hold földet 72.000 korona értékben áldoztak oda az Urnak, hogy az az ő házában teremjen sok jó lelki gyümölcsöt. 75,000 koronával járult hozzá a misszió, a többit a békési testvérek hozták

össze. De ezen az áron is csak úgy épült fel az imaház, hogy az összes fuvarozást és a kőműves munkán kívül való munkákat a testvérek mind díjtalanul végezték el, egyes jó barátok segítségével. Az ácsmunkának nagy részét Hankó atyafi Csabáról végezte el díjtalanul. A fuvarozás legnagyobb része pedig Püski atyafi dolga volt, akinek egyik lova majdnem áldozata lett a nagy munkának. Hogy ezen munkában minden nap hány testvérünk veti részt erejével és részben igájával, azt pontosan csak az Isten angyalai jegyezték föl az emlékezetnek könyvében.

Említeni és egyben nyugtázni akarom azonban a készpénzben befolyt összegeket: Cira testvéreken kívül adakoztak, Püski G. és neje 20,000 K; Sós M. és neje 2100 K; Herpai G. és neje 1500 K és az összes vas-munkák anyagát; Tár Ferencné és leánya 1000 K; Gábor Imréné 1000 K; Berec L. és neje 1500 K; Balog J. és neje 700 K; Tar Kovács Lajosné 100 K; a barátoktól összesen 800 K; Német J., Egerből 500 K. Ezenkívül Fábi atyafi díjtalanul végezte a bádogos, Busák atyafi a villanszerelési munkát. Cira testvérnő vette a szószéket és hozzá 2 széket; Miskolcra küldött a Misszió Egyesület 100 széket. Az Ur áldja meg az adakozókat és adományait! Amen!

Hálás a mi szívünk, hogy ugyanazon áldozatkész lélek, amely Isten népét a múltban nagy tettekre készítette, most is megvan az asszony magvának maradványában. Ha mi addig, amíg a nagy keresztény világ beszél, cselekedni fogunk, a mi Urunk nem fog bennünket készületlenül találni, mikor eljön. Ítélete pedig meg van írva Máté 25, 21-ben.

Zeiner A.

Tizenharmadik szombat.

Felolvasandó a szombatiskolai adományok beszédese előtt.

Már késő! . . . És miért? . . .

Rodéziában és Kongó államban milliók élnek a nélkül, hogy az Evangéliumot ismernék. Egyedül a kongói szabad államokban 15¹/₂ millió ember él, de ezek között egyetlen egy adventista sincs! Pedig

az államok helytartója még a múltban kért bennünket, hogy misszióiskolákat létesítsünk, de eddig még nem tehetünk eleget meghívásának. Milyen szomorú valóság az, hogy mióta Dr. Livingston, aki az Evangélium első üzenetvivője volt e helyen, ott járt, egy egész emberöltő múlt el s ezek az emberek azóta magukra voltak hagyva a világosság és Isten utáni vágyakozásukkal.

Egy öreg bennszülött, Temba-Temba beszélte el nekem, hogy nagyon jól emlékszik arra, mikor Dr. Livingston, édesatyját, Krált meglátogatta. Azt mondta többek között, hogy Livingston egy könyvet hozott, melyről azt mondta, hogy az levél az Istentől. Erre ők nagyon kérték a doctort, hogy maradna közöttük és tanítaná meg őket a jó Isten levelének az olvasására, mire ő azt mondta: „Itt maradnom nem lehet, mivel még tovább északra kell hatolnom, de ha hazámba visszatérek, gondoskodom arról, hogy valaki hozzátok jöjjön és megtanítsa benneteket e levélre.“

Azután a következőket mondta Temba-Temba: „Kisgyermekkorom óta mindig vigyáztam az utakat, hogy nem jön e még a megígért tanító. Azóta megöregedtem, gyermekeim, unokáim és dédunokáim mind felnőttek körülöttem. És most, mikor már öreg és vak lettem, mikor már Isten levelét én nem tanulhatom meg, most hozod azt nekem! Hol voltál eddig? Mért nem jöttél hamarabb? Dr. Livingston még gyermekkoromban megígérte nekünk a könyvet! És mindidáig nem jött, csak most, mikor már én nem láthatom. Most már taníthatod unokáimat, de Temba-Temba számára késő . . . !“

Vajjon mért késett az Isten levele oly sokáig?

Üzenet Kongóból.

A belga Kongóban dolgozó evangéliumi munkások szeretetteljes üdvözlésüket küldik az adventi szombatiskoláknak az egész földön. Dacára annak, hogy a civilizáció határain kívül vagyunk, örömmel dicsérik Istent, azért, hogy itt lehetünk. Meg vagyunk győződve, hogy Izráel Istene épen úgy őrököl felettünk itt a távolban, mintha szülőföldünkön időznénk.

Ezen a helyen most kezdjük a munkát.

Előttünk látva a nagy területet és az azon élő 15 millió lelket, meg vagyunk győződve, hogy a hármasszöveg üzenet hirdetését, ha a mi erőnk ehhez kevés, Isten maga fogja végezni.

Egy helyet, mely a chituba nyelvet beszélő nagy törzs közepette van, biztosított az Ur számunkra. Állomásunk messze Kongó szívében, a rodéziai határállomástól 500 mértföldnyire van. A vasutvonalaknak a Kongó torkolatáig való kiépítése most van tervbe véve; ha ez valóban létesül, az állomás 1 mértföldnyire lesz tőlünk, vagy épen misszióállomásunk mellett fog elhaladni.

Jelenlegi munkánk abból áll, hogy téglát vetünk és fát, gerendákat fűrészselünk, melyek a misszióiskola építéséhez szükségesek. A környéken gyümölcs és árnyékot adó fákat ültetünk és reméljük, hogy Isten segédelméből iskolánkat nemsokára átadhatjuk céljának. Nem csekély örömet okoz, hogy reggelenként bennszülött munkásainkkal istenitiszteleket tartunk. Énekeink iránt, melyek közül többet már meg is tanultak, nagyon fogékonyak. Napközben aztán, legtöbbször délutánonként iskolánkat látogatja.

Nemrégben egy mellékfaluban egy iskolát állítottunk fel, mely azonban csak egy azok közül, melyeket nagyszámban akarunk létesíteni. Hogy ezt a munkálatot hatásosan végezhessük, bennszülött tanítókra van szükségünk. Ilyeneket azonban eddig csak hármat képezhettünk ki.

A belga kongói testvérek.

A generalkonferencia hivatalos jelentése.

Kedves testvérek! A Generalkonferencia bizottsága legutóbbi ülésén azon határozatot hozta, miszerint a szombatiskolák az egész földön felkéressenek, hogy az 1922 év. harmadik negyedében a 13-ik szombatiskolai adományukat a délafrikai misszióterületnek szánják. Ezen terület dolgaival foglalkozva, megértette velünk az Ur az ott munkálkodásnak fontosságát. Az 1922 év költségvetése 287,581 dollárt igényel, melyből 200,000-et meg is szavaztunk, bizva szombatiskoláink készséges segítségében, melyet a múltban is példásan gyakoroltak.

A délafrikai misszióterületen 50 város, 1.250.000 lakossal van. A lakosságnak több mint fele fehér ember. Gyülekezetünk 10 van, 360 lélekkel. A testvéreket a lakosság száma szerint felosztva, 2000 fehér emberre jut egy egy adventista. Feladatunk, hogy a munkát itt gyorsan fejlesszük, melyhez szükséges, hogy a szombatiskolák a tizenharmadik szombatnapi adományaik és szivből fakadó imáikkal e területről különösképen megemlékezzenek.

W. T. Knox

A Generálkonferencia pénztárosa.

Én nem birom, de Jézus megteheti.

Évekkel ezelőtt az angol parti szigetek egész sorozatát pusztította el az időnként meg megújuló vihar. Ebből az időből ered e kis történet is, mely egy kis fiucska hősiességéről szól.

Egy izben a tenger hullámai féktelenül keresztül separtek egy partmenti szigeten. A vizáradat hatalmas erővel nyomult előre egy ház irányában, melynek ajtaját könnyedséggel benyomta. A piszkos, szennyes víz rettenetes robajjal nyomult be a szobába, magával hozva mindenféle deszkadarabokat, libákat, kigyókat és csigákat. A családanya, aki hat gyermekével tartózkodott ott, rémült sietséggel kötötte legkisebb gyermekét hátára, hat éves fiacskáját ölbekapva így szólt tizennégy éves leánykájához: „Neked is kell a gyermekek közül egyet hoznod.“

„Melyiket mama?“ kérdé a leányka.

Késébeesett határozatlansággal tekint az édesanya két kis gyermekére, kik közül az egyik négy, a másik meg két éves volt; nem tudta elhatározni magát, hogy közülök egyet visszahagyjon. Ekkor fürgén lép elő a tizennyéves Ben és azt mondja örököké vidám hangján: „Mama, én elviszem a kicsit.“ Nem nem fiam, hiszen neked magadat is nehéz, majdnem lehetetlen lesz megmentened, hát még ha őt is viszed.“

Ben azonban, ki Istennek igazi gyermeke volt, így válaszolt: „Tudom, hogy én nem birom, de Jézus megteheti“ — Hiszen ellep a viz fiam“ kiáltja a késébeesett asszony. Ben azonban bizakodó mosolygással vette

kis öccsét vállaira — „Igaz, hogy a víz nagy, de Jézus még nagyobb és erősebb“ mondotta vidáman. Így indult a család veszedelmes útjára.

A tenger vad zugásába gyakran belevegyült a rettegő anya kiáltása, ki így akart meggyőződést szerezni arról, hogy gyermekeit még nem ragadta-e el az ár. A leányka lépést is tartott édes anyjával, de Ben feleletei mindig messzebből és messzebből halatszottak, míg aztán végül teljesen elmaradtak. A szilárd partot megközelítve látják, hogy valaki kocsin igyekszik feléjük, nehezen küzdve az áradással. Az asszony fitestvére volt, aki rettenetes helyzetében segítségére sietett. Most tehát az anya négy gyermekével meg volt mentve, de a kis öccsét hordozó Ben-nek nyoma sem volt.

Mikor aztán egy-két nap múlva az áradat megszűnt, ott ült a szegény asszony megrongált házában és siratta elveszett gyermekeit. . . . Egyszerre csak nyílik az ajtó és ujjongó örömmel Ben törtet be rajta, kis öccsét most is vállain hordozva, mint amikor elmentek. „Nem volt igazam mama? Jézus megteheti“ kiáltott, miközben a gyermeket édesanyja ölébe helyezte.

És Jézus valóban vezette a benne bizó gyermeket. Ha édesanyját nyomon követi az eltávozáskor, úgy a hullámok csakhamar elborították volna. Ő azonban akaratlanul is oldalvást fordult, ahol az azelőtti határnövények számára készített homokpadra talált. A víz így is majdnem nyakig ért; egy lépés jobbra vagy balra pedig épen életébe került volna. A gyermek azonban biztos lépésekkel haladt előre a homokpadon, míg egy házhoz ért, melynek emeleti részére befogadták.

Imé ez a kis Ben esete. És mi vajjon nem akarnánk ebből tanulni? Vagy nem szükséges azt igazán megtanulnunk, hogy ne a viharra, ne a hullámokra vagy saját erőtelenségünkre tekintsünk, hanem hogy szivünkben gyermekies bizalommal mondjuk:

„Én nem birom, de Jézus megteheti!“

Igen, Jézus megteheti azt, amit mi nem birunk. Ez a keresztyénség titka . . . Tanuljunk ezt meg.

KÖNYVÁRUSÍTÁS.

A könyvárusítás lélekmentő munka.

Isten beszéde azért van közöttünk, hogy bennünket az elkövetkezendő végre figyelmeztessen. A világ nem ismeri Isten igéjét; azért nekünk kell mindig nagyobb és nagyobb számban felkerekedni és hozzá az üzenetet eljuttatni. Mi, kik világosságunkat magától a világosságtól nyerjük, kell, hogy azt továbbítsuk. Most van az ideje, hogy mindeneknek cselekedetei és beszédei megvizsgáltassanak; azért most nem szabad meghátrálnunk. Az üzenetnek feltartóztathatatlanul és gyorsan kell megtenni utját; azért nem szabad a könyvárusítás munkáját pangani hagyni, sőt arra kell igyekeznünk, hogy világosságot terjesztő könyveink mindenkihez eljussanak.

„Adja az Ur, hogy lélekmentőkké legyetek!“
Bizony. 2. kötet. 283. old.

E szavak munkánk fontosságát mutatják. Ez a munka ránk bizatott, és ennek cselekvése közben gondoljunk mindig arra, hogy Krisztus munkatársai vagyunk. Az Ur az, aki nekünk világosságot ad, de mi vagyunk azok, kiknek azt a sötét helyeken hordoznunk kell! Ma pedig erősebben és kitartóbban kell állanunk, mint valaha. A világ a mulandó javak eléréséért küzd; mi az örökkévalókat keressük. Hogy pedig magas célunkat elérhessük, lélekmentőkké kell lennünk, mert csak ez a munka az, ami örökké megmarad. A nemrégiben Hágában (Hollandia) megtartott konferenciánkon hangsúlyoztuk, hogy a lélekmentés munkájával mindnyájunknak, eltekintve attól, hogy prédikátorok, könyvárusok vagy gyülekezeti tagok vagyunk, komolyabban kell foglalkoznunk. Fontos azért, hogy a könyvárus a prédikátorral, a prédikátor viszont a könyvárusal dolgozzék, mert mindkettőjüket a lélekmentés nagy munkájára hívta el az Ur. E kézről kézre való munkálkodásnak módja a következő: A könyvárus, aki a munka talán legfárasztóbb, de kétség nélkül a legfenségesebb részét gyakorolja, házról házra menve terjeszti az utolsó üzenet-

et tartalmazó könyveket; ahol aztán igazságot szomjuhozó és éhező lelkekre akad, azoknak nevét és lakcímét a legközelebb munkálkodó prédikátornak, vagy a terület előljárójának adja. Ha a munkának ezen módját kitartóan gyakoroljuk, érezni fogjuk, hogy Isten áldása kettős mértékben nyugszik rajtunk.

Mindenütt találhatók üzenetre várakozó lelkek, vagy olyanok, kik már hallottak az igazságról, de nem tudják, hogy bővebb tanítást kihez forduljanak. Nem régen Bazelben egy testvérnővel munkálkodtam, mikor is munkánk közben egy hölgyre találtam, ki a neki ajánlott könyvre tekintve ezeket mondta: „Glandban, az önök szanatóriumában voltam és olvastam könyveiket.“ S dacára, hogy a férj ellenezte a könyvek megvásárlását, mégis rendelt azokból. Ez alkalommal szívtén tapasztaltam, hogy a könyvárusítás va óban a legfenségesebb és tapasztalatokban leggazdagabb munka. Ennek pedig minden istenfélő és igazságot szerető könyvárus tudatában lehet.

H. Böx.

Kiadónk 10 éves jubileuma.

Folyó évi március havában ünnepelte budapesti kiadóhivatalunk fennállásának tizedik évfordulóját. A kiadóhivatal alkalmazottjain kívül az ünnepélyes alkalomra azon kolporteurjeink is megjelentek, akik épen Budapesten tartózkodtak. A Koch testvér által előterjesztett jelentéseket az összes jelenlévők a legnagyobb figyelemmel hallgatták meg.

Mivel azonban csak nagyon kevés testvérünknek adatott meg, hogy ezen kedves kis ünnepélyen jelen lehessen, jelen cikkben közlünk egyetmást kiadónkról, hogy ilyen módon is betekintést nyerhessen olvasóink családja annak munkájába.

Kiadóhivatalaink mindig oroszlánrészét végezték annak a hatalmas munkának, amelynek célja az üdvösség üzenetének az egész világon való hirdetése. White E. G. testvérnőnk nagyon szépen jellemzi a kiadók munkáját egy, 1901. szeptember 26.-án közzétett iratában. „Az Ur évekké elzölt különös módon figyelmeztetett arra, hogy Európának,

Amerikának s egyéb országoknak különböző helyein épületeket kellene emelnünk, amelyekben olyan irodalmat kellene előállítanunk, amely a jelenvaló igazság világosságát árasztaná szét. Az Ur utasított arra, hogy minden erőfeszítést megtegyünk arra nézve, hogy a világgal nyomtatványok által is közöljük az utolsó hívó és figyelmeztető üzenetet. Vannak ugyanis olyan emberek, akiket csak irodalmunk által közelíthetünk meg. Ezeket a lelkeket más utonmódon egyáltalán nem közelíthetjük meg. A világosság árjainak

kellene könyveinkből kiáradni, hogy a jelenvaló igazság tekintetében beragyogják az egész világot. A 68. zoltár 12. verse a Károli féle magyar bibliában a következőképpen hangzik: „Az Ur ad vala szólniok az örömhirtívő asszonyok nagy csapatának.“ (A héber eredeti szöveg szószerinti fordításban így hangzik. „Az Ur adta az ígét. Igen nagy a serege a hirnőköknek.“) A hirdető asszonyok, vagy a hirnőkök alatt pedig képletesen azoknak a könyveknek és röpiratoknak az ezreit kell értenünk, melyek az isteni igazság öröm-



A kiadóhivatal és nyomda személyzete.

hírét viszik szét a föld legtávolabbi határáig. Innen látjuk, hogy jelképesen már maga a Biblia is utal az evangéliumi irodalom és könyvkiadás fontosságára. Hasonló értelemben beszél Ésaías 52, 7. is: „Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: „Uralkodik a te Istened!“

Nagyon áldásos dolog az összeköttetést ápolni a munka ezen ágával. Az evangéliumi munka befejezésének idején végtelen fontossággal bír a könyvsajtó. Néki kell a nagy

harcban a fronton haladni. Több mint száz nyelven hirdetjük írásban ma már a hármasszöveges üzenetet. Ebben az országban a mi munkánk igen nagy mértékben köszönheti eddigi sikereit azon irodalomnak, melyet kiadóhivatalunk terjeszt. Munkánk minden ágában mindig hatalmasabb tényezővé válik az irodalom lelkeknek az igazság számára való megnyerésében.

Az elmúlt évben sok tekintetben megáldott bennünket az Ur. Ezért szívből hálásak vagyunk iránta. Az 1921. évben 5 millió korona forgalmat értünk el könyvekben, Ezen-

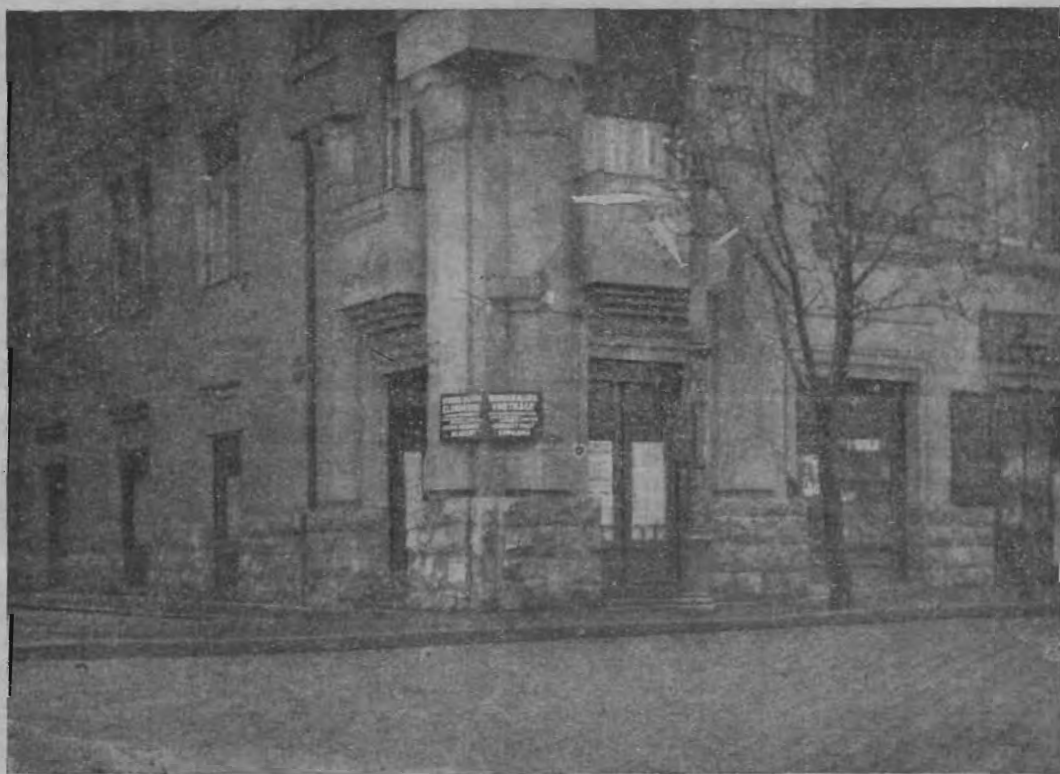
kivül 65 ezer korona értékű folyóiratpéldányt adtunk el.

Könyvadásaink most több eredményt értek el, mint valaha. Ennek nem az az oka, hogy most jobb időket élénk, vagy, mintha ma könnyebb volna a könyvek elhelyezése, mint valaha, hanem az, hogy a könyvadások nagyobb odaadással és hűséggel szentelték magukat a munkának. A múlt évben jobban kihasználták idejüket, mint azelőtt s ez jobb eredményekhez vezetett.

Jövő évi kilátásaink is nagyszerűek. Bár-

csak használnák fel sokan a mi kedves testvéreink közül az alkalmat arra, hogy gyönyörű szép könyveinket és folyóiratainkat terjesztenék. Keresztyéni tapasztalatok szerzésére nincs jobb alkalom a könyvadásnál. Ezen munka közben igazán megtanulhatjuk, hogyan kell Istenben biznunk és hozzá remélnünk.

Most egy kis betekintést akarunk nyújtani lapunk olvasóinak a mi munkánkba, hadd tudják meg, milyen sok munkára van szükség a lap előállításánál, mielőtt az teljesen elkészül, úgy, hogy továbbítás céljából a



A kiadóhivatal. Budapest, I., Krisztina-körút 167.

postára vihetjük. Mindenekelőtt a szerkesztőségben az állandó írógépkatogás árulja el, hogy az Utolsó Üzenet, az Evangéliumi Munkás és a Bibliai Leckék, meg a többi könyvek és trakták kézíratai készülnek.

Miután a szerkesztőségben elkészült a folyóiratok kézírata, az a nyomdába kerül, ahol a szedők kapják kézhez. A szedők nagyon serény munkát végeznek. Egyik betűt a másik mellé rakják, amíg egész szavak és sorok keletkeznek. Mikor már készen vannak a kiszedett hasábok, azokról a levonó gépen

levonatokat készítenek, melyeket a szerkesztőségbe küldenek átnézés céljából. A szerkesztő a hibákat kijavítja, esetleges észrevételeit megteszi s újra visszaküldi a levonatokat a nyomdába, hogy az általa megjelölt hibákat kijavítsák.

Eközben kikeresik, vagy elkészítetik a megfelelő kliséket is, melyekről a szövegnek megfelelő képeket nyerjük. A hasábokat oldalra fordítják, a kliséket a szükséges helyeken belehelyezik a szövegbe. A kiadóhivatalból értesítik a gépmestert, hogy hány példányban

jelenjék meg az illető nyomtatvány. Milyen papírra nyomják azt. Erre a papírt a papírraktárból a gép mellé szállítják. A gépmester az ismételten átnézett szedést beleépíti a nyomtató gépbe s elkészíti az első példányt, amelyet újra bemutat a szerkesztőségben felülvizsgálás céljából. A gyorsajton állítjuk elő az Utolsó Üzenetet háromszinű címol-

dalával, az Evangéliumi Munkást s egyéb nyomtatványainkat is. A gyorsajton kívül még két gép áll a gépteremben. Ezeket tégelyes gépeknek nevezzük. Ezekon kisebb nyomtatványokat, mint például könyvek borítékait, röpiratokat, levélpapírokat és borítékokat állítunk elő. Ha a folyóirat revízió példánya visszaérkezik a szerkesztőségből,



A nyomda. Ujpest, Árpád-ut 21.

kezdetét veszi a lap kinyomtatása. Majdnem egy egész hétre van a gépnek szüksége rá, míg teljesen elkészíti az Utolsó Üzenetet.

A kinyomott lappéldányokat először a könyvkötészetbe szállítják. Itt hajtogatják, fűzik és vágják egyenlőre a lapokat. Azután a Krisztinakörúti kiadóhivatal szétküldési osztályába szállítják őket, ahol borítékba

helyezik s megcímezve egyenként, vagy csomagonként a megrendelőkhöz szétküldik őket. Különös gondot kell fordítani a címek helyes kiírására, a már összeállított küldemények felülvizsgálására és a számlák megírására. A csomagokat estefelé viszik a postára.

Természetesen még nagyon sok említésre való dolog lenne, azonban ez oly sok helyet

venne igénybe, hogy megelégszünk ezzel is. Hisz célunk egyelőre csak az volt, hogy olvasóink bepillantást nyerjenek abba a nagy munkába, melyet kiadóhivatalunk végez.

A legszívélyesebben meghívunk mindnyájukat, hogy bennünket meglátogassatok. Azok számára pedig, akiknek ez nem áll módjában, ezen cikket ajánljuk a mellékelt illusztrációkkal, melyek olvasóinknak a kiadóhivatalt mutatják be. Emlékezzetek meg imáitokban a kiadóhivatalról is s igyekezzetek ezentúl is hathatós munkátok által elősegíteni a nyomtatott igének terjesztését.

Koch V.

IFJUSÁGI ROVAT.

Eretnek kihallgatás.

(Párbeszéd 12 személy részére.)

1. Elnök.
2. Pápai kiküldött.
3. Első bíró.
4. Második bíró.
5. Jegyző.

Fogolyőr.
Hat eretnekséggel vádolt egyén, három férfi és három nő.

Történik a középkorban, helyszín egy tárgyaló terem.

A bírák egy asztal körül ünnepélyes komoly csendben ülnek, mikor az elnök cseppet és megnyitja az ülést.

ELNÖK: (felállva) Tisztelt bírói kar! Nagy és szent feladat vár reánk, melyet mint keresztényeknek és szigorú bírának kell megoldanunk. Mint ilyenek felháborodással tapasztaljuk, hogy egyes haszonleső egyének által felhozott eretnekség pusztító kór gyanánt terjed egyházunkban és féltő, hogy ha a legszigorubb lépések nem alkalmaztatnak, nagy kárt okoz egyházunk kebelében. A vatikán is felismerte a fekete vést, azért bennünket korlátlan hatalommal ruházott fel az eretnekeknek tüzzel vassal való irtására. Minekután pedig e megrögzött csöcselék az egyház felszólításának egyáltalában nem engedelmeskedik, annak rendje és módja szerint eljárást indítunk ellenük, hogy egyházunk tekintélyét, ha kell erőszakkal is helyre állítsuk. Dolgunkban pedig ellentmondást nem tűrő szigorral fogunk eljárni, mert csak így fog sikerülni e veszedelmes lávaszerű mozgalomnak elejét venni. A mai napon hat eretnek vár kihallgatásra, azért azonnal munká-

hoz látunk. (Örhöz.) Vezesse be az első vádlottat.

(Az őr kis idő múlva egy férfiival lép be.)

ELNÖK: Tudod-e miért kerültél atanács elé?

VÁDLOTT: Nem tudom.

ELNÖK: (Jegyzőhöz.) Kérjük a vádirat felolvasását.

JEGYZŐ: (Olvas.) Azzal vádoltatik, hogy hitvány nyereségvágyból igyekezik az egyszerű tanulatlan embereket az anyaszentegyházról elszakítani és lelkinyugalmukat holmi eszelős koholmánnyal feldulni. Magát, elég arcátlanul Krisztus tanítványának mondja és mint ilyen, az egyházat káromló iratokat szerkeszt és terjeszt.

ELNÖK: Hallottad a vádat — elég súlyos — mivel védekezel?

VÁDLOTT: Védelmem az igaz Jézus Krisztus, kinek nem szünök meg szolgálni. Ő bizonyítja, hogy vádotok alaptalan, mert az Evangélium tana nem lázít, hanem a szíveknek nyugalmat szerez. Magamat Krisztus tanítványának nevezem, mert minden, aki követi Őt, az Ő tanítványa. Irataimmal nem káromlok, de igenis kárhoztatom az egyházat, mert a tiszta Evangéliumot elhagyta, helyüket emberi rendelkezésekkel töltve ki. Az evangéliumüzenet hirdetése nem rögeszme, nem eszelős mánia, Krisztus bizott meg annak hirdetésével, mondván: „Menjetek el e széles világra, tanítsatok és kereszteljétek az atyának, fiúnak és szentléleknek nevében.

P. KIKÜLDÖTT: (Felháborodva közbevág.) Ember! Krisztus a tanítványok által minket papokat bizott meg azzal! Hogy mered ezt magadra vonatkoztatni?

VÁDLOTT: Krisztus minden embert tanítványává fogad, aki csak tőle tanulni akar, felhívását pedig minden ilyenhez intézi. De ha ti papok a jogot csupán magatoknak tulajdonítottátok, miért nem hirdetitek a Krisztus tanait híven és igazán? Miért fosztjátok meg a szegény emberiséget egyetlen vigaszától, a szentírásától, holott Jézus azt mondotta: „Kutatassátok azt!”

M. BIRÓ: (Hevesen.) Azért hívtunk ide, hogy lásd be bűnös voltodat, térj meg, míg nem késő, szennyes irataidat nyilvánosan visszavond, nem pedig, hogy vádolj és felelősségre vonj.

E. BIRÓ: Figyelmeztetünk, hogy vádaskodásoddal csak nehezíted helyzetedet! Légy biztos, hogy ha szépszerével nem megy, akkor erőszakkal fogunk irataid visszavonására kényszeríteni!

P. KIKÜLDÖTT: Van elég eszközünk hozzá!...

VÁDLOTT: Fenyegetéstektől mit sem félek. Mellettem Jézusom, és aki példás elődöm szívét és ajakát a máglya felfelcsapódó lángja

közepette hálaénekre hangolta, engem is elkísér, bárhová juttatok is, halálom pedig újabb bizonyítéka lesz igazságtalanságtoknak.

ELNÖK: Ne fecsegj! Nem szónokolni vagy itt! Arra felelj, hogy kész vagy-e bűnödöt megbánni, irataidat visszavonni és az egyháznak örök hűséget fogadni, vagy nem? A többi a mi dolgunk

VÁDLOTT: Ha tíz életem volna is, inkább mind a tízet odaadnám, mintsem megtagadjam azt, aki magát érettem adta!

ELNÖK: Jól van. Majd meglátjuk, meddig tart nagylelkűséged. (Örhöz.) Vezesse el és hozza a következőt.

(Őr kis idő múlva egy asszonyt hoz be két kis fiacskájával.)

ELNÖK: (Jegyzőhöz.) Kérjük a vádirat felolvasását.

JEGYZŐ: (Olvas.) Azzal vádoltatik, hogy az eretnekek bűnös összejeveleleit látogatja, sőt másokat is igyekezik arra bírni, azt bizonyítgatva, hogy az egyedül üdözítő egyház Krisztus tanait elhagyta.

ELNÖK: Hogyan hagyta magad ily balgaságokkal befolyásolni, hát nincs az egyháznak elég sok szép tempióma, ahova járhatsz? Nincsenek felavatott szentjei, kikhez fordulhatsz? Nincs elég sok szent elbeszélés, melyekből lelkierőt merithetsz?

VÁDLOTT: Templomai, igaz vannak, pompásabbak, mint azoknak, akiket eretneggel vádolok, de megvan írva, hogy Isten kézzel csinált templomban nem lakik. Oly pompa és fény pedig nem létezik, mely túlragyogná azt az igazságot, melyet a Krisztus bizott az Őt szeretőkre. Mit ér az én Istent szomjuhozó lelkemnek élettelen szenteitek hada? Mit érnek nekem szent legendáitok — valóságot, életet és igazságot keresek, azt pedig nálatok nem találtam

E. BIRÓ: De tudod-e, hogy az egyház szigorúan bünteli az ilyen lázadókat?

VÁDLOTT: Szigorubban nem sujthat az igazságtalan ítélet, mint Megváltómat a Golgotán, kinek szintén az igazság és világosság-szeretete volt a bűne.

M. BIRÓ: De mi lesz gyermekeiddel, ha téged megérdemelt sorsod utolér? Nem gondolod, hogy égbekiáltó vétek gyermeket ily korán romlásba dönteni? Nem törödsz velem, ha gyermekeid átka kísér?

VÁDLOTT: Gyermekeimről gondot visél az, ki őket teremtette; bölcsebben és jobban senki sem intézkedhetne felőlük.

P. KIKÜLDÖTT: Tehát elveted a feléd nyújtott kegyelmet? Inkább a romlást választod? Pedig csakhamar meg fogsz törni, mert nem mindig beszélünk ám ilyen szépen! . . . Vannak módszereink, melyeknek hatása alatt már óriások törtek meg, nem ilyen gyenge

törékeny nő, mint te! (Gyermekekhez fordulva.) Ti gyermekeim, ti gyertek ide, titeket ne érjen anyátok sorsa balgatagsága miatt.

(A gyermekek félve anyjukhoz húzódnak.)

AZ EGYIK: Én nem akarok a bácsihoz menni! . . .

MÁSIK: Mama! Nézd megfog! . . .

VÁDLOTT: (Miközben gyermekeit magához öleli.) Gyermekeim velem maradnak. Az én sorsom az övék is. Az ártatlan vér, mely gonosz tanács folytán eredt meg a Golgotán, folyjon csak patakokban és ha magatokba szállva meg nem szüntök annak ontásától, hatalmas folyammá dagadva elsodorja vért szomjazó lelkeiteket.

P. KIKÜLDÖTT: Gyermekeid a jezsuitarend nevelőjébe kerülnek, hogy ott papokká neveitessenek, talán így kiengesztelődik az ég és befogadja fekete lelkedet! (A gyermekeket erővel elszakítja anyjuktól és az örnek utasítások között átadja. Az asszonyhoz.) Ha megtérsz, ismét visszakapod őket.

ELNÖK: (Mérgesen.) Nem érdemes e csöccsel kel szépen bánni, még ők fenyegetnek! (Őr z.) Vezesse el és hozza a következőt.

(Az őr egy férfival tér vissza.)

ELNÖK: (Jegyzőhöz.) Kérjük a vádirat felolvasását.

JEGYZŐ: (Olvas.) Azzal vádoltatik, hogy az eretnek gyűléseken az egyház által elrendelt törvényeket hamisaknak mondja és helyükbe a zsidó tizparancsolatot hirdeti.

P. KIKÜLDÖTT: Ez az ember nem tudja, hogy mit beszél. Hiszen meg van írva, hogy Krisztus a zsidótörvényt eltörölte és helyettük ujakat rendelt.

VÁDLOTT: Ha ugy volna, akkor sem volna igazatok, mert a vádirat szerint nem Krisztus, hanem az egyház törvényeinek megsrontásával vádoltatom.

E. BIRÓ: Az egyház törvénye Krisztusé is — te pedig jól gondold meg, mit beszélsz! . . .

(Vádlott a zsebéből bibliát vesz elő és olvassa Máté 5, 17.)

E. BIRÓ: (Felugorva elkapja a bibliát a vádlott kezéből.) Hol vetted e könyvet? Mlért nem jelentetted be, hogy az birtokodban van? Lám e tetted is már elég, hogy pápai átokkal sujtasz! . . .

P. KIKÜLDÖTT: A biblia azt is mondja, hogy Krisztus a törvény vége.

VÁDLOTT: Igen, az áldozati törvények vége, melyek Krisztus örök áldozatának csak árnyékai voltak.

M. BIRÓ: Hát csak nem akarsz ezzel azt mondani, hogy mindnyájan az idejét multa tiz parancsolatot tartjuk?

VÁDLOTT: Ezt nem én, hanem az Ur akarja! Idejét multa nálatok az isteni rende-

let? Azért rendelkeztek azzal, ami nem a tietek, azért káromoltok, azért öltök!

ELNÖK: Nem gondolod, hogy biráid előtt állsz, kiknek hatalmukban van torkodra forrasztani a szót?

E. BIRÓ: Nem kell ezeket sokat kérdegetni, meg akar-e térni vagy nem, s ha nem — máglyára vele!

P. KIKÜLDÖTT: Elrettentő példát kell másoknak mutatni, elevenen karóba kell huzni az engedetleneket.

VÁDLOTT: Az élethez, melyet az atya ad, nem fértek gonosz ármánykodásokkal.

ELNÖK: (Az őrhöz.) Vezesse el e megrogzított istentagadót és hozza a másikat.

(Az ör rövid idő múlva egy éltebb asszonnnyal tér vissza.)

ELNÖK: (Jegyzőhöz.) Kérjük a vádirat felolvasását.

JEGYZŐ: (Olvas.) Azzal vádoltatik, hogy

az egyház által eltiltott bibliát nemcsak hogy maga olvassa, hanem az egyház hűséges tagjai között is igyekezik azt tényszerűen.

P. KIKÜLDÖTT: Nem tudod, hogy annak olvasása csak nekünk, papoknak van megengedve? Hiszen ti nem tanultatok, azért nem is értitek a bibliát és látod milyen zavargást idéztek elő okoskodásokkal.

VÁDLOTT: (Félénken.) Hiszen én nem akartam azzal zavart okozni, de tessék elhinni, oly jól esik a bibliában való olvasgatás, úgy megnyugtatta sokszor háborgó lelkemet; aztán meg én nem tudom milyen csodálatos könyv az, akárhányszor kinyitom, mindig olyanra akadok, amire épen szükségem van! Szegény asszony vagyok nagyságos urak, sokszor még pihenni is alig tudok a sok gondtól, ilyenkor aztán előveszem Bibliámat és csodálatos módon, anélkül, hogy keresné, mindig bátorító és vigasztaló sza-

A Magyar-Missióterület negyedévi jelentése 1922 január 1-től március 31-ig.

Helységek	Tagok sz.	Felv.		Tized		Szombatiskola				13. Szomb. t. n. n.		Hétközn. adakozás		Imanapi adakozás		Kül. Miss. adakozás	
		ker.	szav.	K	f	tagok száma	átlag. szám	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f
Alberti-Irsa	4	—	—	600	—	4	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Balatonfüred	3	—	—	1431	90	3	3	161	60	100	—	80	—	52	50	190	—
Battonya	10	—	—	1234	—	13	13	570	90	75	—	30	—	—	—	25	—
Békés	27	—	—	7917	70	27	26	573	20	100	—	124	—	—	—	237	—
Békéscsaba	55	—	—	10684	90	53	53	1023	20	143	—	215	—	15	—	206	—
Bonyhád	7	—	—	1100	20	6	4	188	20	138	—	46	—	—	—	—	—
Budapest I.	130	1	2	37802	2	128	56	2968	20	1837	05	795	86	570	—	602	20
Budapest II.	76	1	—	51576	38	76	60	1194	80	735	30	1312	5	510	—	630	—
Budapest III.	22	1	1	11496	50	22	15	652	50	212	—	279	—	—	—	—	—
Csorvás	11	—	—	3916	—	10	7	225	70	28	—	175	—	—	—	20	—
Dunakisvarsány	4	—	—	375	—	3	2	126	—	—	—	—	—	—	—	157	—
Eger	17	—	—	5376	45	28	24	732	70	711	20	171	—	—	—	10	—
Gyula	90	—	—	29144	50	67	71	1699	64	260	60	818	20	15	—	—	—
Gyulavári	16	—	1	5223	30	16	14	262	90	169	—	80	—	—	—	—	—
Ják	3	—	—	252	30	3	3	13	—	10	—	383	—	—	—	—	—
Kaposvár	14	—	—	5723	30	14	9	186	—	42	—	3	—	10	—	—	—
Kapoly	8	—	—	829	—	8	9	65	—	36	—	247	—	4	—	—	—
Kecskemét	13	—	—	5300	—	13	11	474	90	342	—	55	50	30	—	231	50
Kétegyháza	12	—	—	2506	50	10	8	231	—	40	—	2	—	5	—	20	—
Kis-Páhi	7	—	—	392	—	7	10	117	—	30	—	51	—	2	—	2	—
Kiskunfélegyháza	5	—	—	656	—	6	4	107	—	16	—	—	—	—	—	68	—
Kis-Zombor	11	2	1	1709	—	11	11	123	10	16	—	14	—	244	—	37	20
Komárom	3	—	—	316	—	3	4	100	—	30	—	110	—	—	—	32	—
Lovasberény	7	1	—	766	—	7	7	135	30	76	—	301	—	28	—	21	—
Miskolc	48	—	—	19443	90	48	28	1162	70	350	—	63	50	40	—	40	10
Nagykanizsa	9	—	—	5023	—	5	5	115	40	81	—	46	—	24	50	99	—
Nagyveleg	16	—	—	2510	—	16	16	213	90	70	—	445	—	44	—	69	—
Nyíregyháza	8	—	—	5060	—	7	7	378	50	380	—	41	—	—	—	210	—
Pákozd	3	—	—	990	—	3	3	94	—	35	—	58	—	10	—	—	—
Salgótarján	4	—	—	1872	—	5	6	220	—	24	—	11	—	65	—	153	80
Sarlód	38	—	—	7300	50	38	29	785	76	69	—	82	—	—	—	150	—
Szarvas	8	1	—	6334	—	7	7	270	—	123	—	109	—	14	—	580	—
Sopron	9	—	—	3984	40	10	7	395	—	245	—	32	75	132	90	25	—
Vál	11	—	—	1344	30	13	8	227	30	—	—	—	—	33	25	19	—
Különállók	21	—	—	393	—	21	21	—	—	—	—	—	—	—	—	26	—
Adakozások	—	—	—	220	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	800	—
Konf. Bpest	—	—	—	—	—	—	—	1502	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen:	173	7	5	240004	45	711	564	17316	40	6494	35	61130	86	1849	15	4660	80

vakat találok. Kérem nagyságos uraim, ne fosszanak meg egyetlen vigasztalómtól!

ELNÖK: Hát ha már magad olvasod, ne mutasd másnak.

VÁDLOTT: Mikor sokszor úgy érzem, hogy nem fér a sok boldogság a szívembe és az öröm, melyet bibliám olvasása nyújt! Ilyenkor aztán úgy segítek magamon, hogy elbeszélésem mindenkinek, mi szépet találtam könyvemben, olyan jól esik, ha valakivel megoszthatom örömmömet.

E. BIRÓ: Hát legalább kerülj az eretnek gyüleéseket, mert azok tiltva vannak és büntetendők.

VÁDLOTT: Ha a nagyságos urak csak egyszer oda jönnének, meglátnák, hogy ott csupa jót és szépet hall az ember. Hallanák, hogyan beszélnek Jézus Krisztus nagy szeretetéről és a bibliáról. (Lelkesülten.) Hát még ha arról olvasnak fel, hogy Isten hazát ké-

szteti az Őt szeretőknek, ahol nem lesz többé sem szegénység, sem nyomor, ahol csak boldogság és öröm lesz mindörökké!

M. BIRÓ: Jó asszony hisz mindezt a templomban is megtalálhatod.

P. KIKÜLDÖTT: Ugy-e, hogy mikor a templomba járt, ott is vigaszt talált?

VÁDLOTT: Én mindig szorgalmasan jártam a templomba, igaz, örömmöm is tellett benne, de olyan örömet soha nem éreztem, szívem soha úgy imára nem buzdult, mint ott. Öreg vagyok már, ki tudja mikor szólít el az Úr, amíg élek nem hagyom el azt a helyet, ahol Isten annyiszor felüdített.

ELNÖK: Majd veled még beszélünk. Könyvedet hagyd itt, a következő alkalommal megkapod, ha okos leszel. (Az órhöz.) Vezesse el és állítsa a következőt a tanács elé.

(Az ór egy fiatal nővel tér vissza.)

A Magyar-Misszióterület misszió- és traktátategyesületeinek negyedévi kimutatása 1922 január hó 1-től március hó 31-ig.

Helységek	Jelentések	Misszió- látogat.	Bibliára	Elküldött levelek	Beérk. levelek	Folyóirat csoport.	Új elő- fizetők	Nyomtatvány		Folyóiratok		Bevétel	
								old. szám	elaj.	el- ajánd.	el- árusít.	K	f
Alberti-Irsa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Balatonfüred	2	61	283	30	22	—	—	80	—	—	60	600	—
Battonya	10	488	112	20	25	—	—	—	—	—	300	3000	—
Békés	23	568	125	4	1	—	—	—	—	—	577	9010	—
Békéscsaba	39	1079	131	8	—	—	—	—	3290	—	1450	17925	—
Bonyhád	5	20	20	2	—	—	—	—	—	—	48	—	—
Budapest I.	82	1046	1467	90	63	—	—	—	259,4	21	—	7682	38
Budapest II.	56	1040	420	54	41	—	—	—	4808	30	850	1863	30
Budapest III.	12	90	356	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Csorvás	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Dunakisvársány	2	16	24	—	—	—	—	—	—	—	80	800	—
Eger	17	14	62	6	4	—	—	—	—	—	—	—	—
Gyula	38	2088	1012	8	—	—	—	—	—	—	—	7110	—
Gyulavári	13	329	214	4	5	—	—	—	—	—	309	3090	—
Ják	3	12	24	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kapoly	8	260	359	15	18	—	—	75	2455	—	157	3759	90
Kaposvár	10	69	55	23	1	—	—	108	1772	—	570	6275	50
Kecskemét	12	69	101	10	4	—	—	—	—	6	—	641	—
Kétegyháza	6	—	35	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kiskunfélegyháza	4	—	20	—	—	—	—	—	—	—	32	320	—
Kispest	4	10	12	2	—	—	—	—	—	—	100	1000	—
Kis-Zombor	5	8	53	16	20	—	—	—	—	—	—	—	—
Komárom	2	10	25	2	1	—	—	—	—	—	60	600	—
Lovasberény	6	104	161	20	15	—	—	160	144	—	—	107	—
Miskolc	25	199	274	10	5	—	—	—	30758	—	—	817	—
Nagykanizsa	4	68	94	36	9	—	—	—	—	—	48	2712	50
Nagyveleg	7	44	127	6	6	—	—	—	—	—	167	1670	—
Nyíregyháza	7	205	20	1	1	—	—	—	1264	—	280	6440	—
Pákozd	3	235	16	5	4	—	—	8	160	—	190	1600	—
Salgótarján	5	32	121	29	27	—	—	—	—	23	200	2000	—
Sarkad	10	17	275	2	—	—	—	—	—	—	1331	13570	—
Sopron	8	16	211	17	19	—	—	312	576	—	—	179	—
Szarvas	7	434	78	6	1	—	—	147	1066	16	320	4273	—
Vál	8	125	236	8	10	—	—	—	1215	—	—	599	—
Összesen:	566	11868	9554	641	370	—	—	2545	83958	112	11591	101752	58
8. ifjúsági csoport:	123	3112	3031	201	68	—	—	1655	10536	16	4462	4108	—

ELNÖK: *(Jegyzőhöz.)* Kérjük a vádirat felolvasását.

JEGYZŐ: *(Olvas.)* Azzal vádoltatik, hogy a napokban történt körmenet alkalmával nyilvános megjegyzéseket tett, gunyolta az egyházi rendeleteket, a körmeneteket téves és haszontalan dolognak állította.

ELNÖK: *(Barátságosan.)* Tudjuk leányom, hogy mint a többi, úgy te is csak félre vezetted. Nem gondoltad meg, hogy megjegyzéseden megütköznek majd, azért most alkalmat nyújtunk arra, hogy cselekedetedet megbánd; imé ő méltósága a vatikán kiküldöttje bocsánatkérésre vár, hogy bűnöd átka alól feloldhasson.

VÁDLOTT: Ha igazán bűn terheli lelkem, kész vagyok azt az előtt beismerni és megbánni, aki ellen vétettem. Mielőtt azonban bűnbánásra késztetek, ne vegyétek rossz néven, ha arra kérek, hogy vétkemet bebizonyítsátok.

E. BIRÓ: Hát nem elég bizonyosság a vádirat?

VÁDLOTT: A vádirat szerint a szentek és az egyházi körmenetek helytelenítése a bűnöm. Bizonyítsátok be Isten örök ígétéből, Krisztus földi tanaiból, hogy valaha rendelt-e az Ur ilyen rendelkezést örök szertartás szerint? Isten lelkének vezetése alatt mindeideig azt tanultam, hogy minden egyes keresztyénnek szentnek kell lennie, de nem közimádatra, hanem teremője nevének dicséretére. S míg ti a szenteket csak haláluk után avatjátok azzá, az Ur az élőknek mondja: „Szentek legyetek, mert a ti mennyei atyátok is szent!”

P. KIKÜLDÖTT: A szenteket azért avatják csak haláluk után olyanokká, mert éltükben nem felelhetnének meg hivatásuknak, csak mikor lelkük levette a porsátra Isten közvetlen közelébe jut, könyörögheinek a hozzájárulók bűneierő.

VÁDLOTT: Isten ígéje szerint az egyedüli közbenjáró az igaz Jézus Krisztus, aki feltámadott a halálból és most ott ül az Atyának jobbán és mindenkor könyörög érettünk. Ha pedig a szent ember szerintetek földi életében embertársainak segíteni nem tud, úgy az Ige szerint halála után még úgy sem; hiszen alszik és várja a feltámadás hajnalának dicső pirkadását, amikor a halál köteleiket lerázza egyesülhet Istenével. Nem a halottaknak, hanem az élőknek Istene az Ur!

M. BIRÓ: Úgy látom nagyon belemerültél ez istentelen tanok kutatásába, pedig sajnálnám, ha arra kerülné a sor, hogy erőszakkal térítsünk meg!

VÁDLOTT: Ne vegye az igen tisztelt tanács rossz néven, ha kijelentem, hogy erőszak mitsem használ. Meggyőződéseim im e könyv

gazdag kincsestárából meritém, igaz gyöngyökként kutatva azok után. Mert e könyvön kívül nincsen keresztyéni alap, úgy ezek a ti alapjaitok is. Győzzetek meg tehát ebből; bizonyítsátok ebből, hogy téves uton járok és én felszólítás nélkül megbánom cselekedeteimet.

ELNÖK: Mi ítélő bírók, nem pedig bizonyítók vagyunk. Ha bűnöd nem volna, nem kerültél volna a tanács elé. Itéletünk pedig annál szigorubb lesz, mentül makacsabb vagy te!

M. BIRÓ: Azt hiszem, hogy a tüzes vas láttára majd ő is megváltoztatja nézetét mint mások!

VÁDLOTT: Nem vagyok én különb mint hívő testvéreim. Ha nekik a halál jut osztályrészül, én sem kívánok kivételt. Kegyetlenkedéteket ismerem, de ad nekem erőt Jézusom, hogy hozzá hasonlóan panasz nélkül járhattam meg a golgotai utat. Ti pedig, kik a vádirat bűnét rám bizonyítani nem tudjátok, feleljetek majd cselekedeteitekért! Adjon néktek erőt az Ur, hogy ítélőszéke előtt magállhassatok!

P. KIKÜLDÖTT: Elveszett a szerencsétlen, halál reá! . . .

ELNÖK: *(Az őrhöz.)* Vezesse el a vádlottat és hozza a következőt.

(Az őr az utolsó vádlottal, egy fiatal férfival tér vissza.)

ELNÖK: *(Jegyzőhöz.)* Kérjük a vádirat felolvasását.

JEGYZŐ: *(Olvas.)* Azzal vádoltatik, hogy az egyház egyenes felszólítására sem szünik meg az egyszerű emberek között rémhireket terjeszteni, azzal ijesztgetvén őket, hogy Isten a világot tüzzel akarja elpusztítani.

E. BIRÓ: Balgatag! Hát azért teremtette Isten a világot, hogy ismét elpusztítsa azt?

VÁDLOTT: Isten az engedetlenségért egyszer már elpusztította a földet vízzel, a mostani földet pedig tűznek tartotta fenn az iszentelen emberek romlásának napjára.

ELNÖK: Ugy értesültem, hogy exökelő születésű, magas műveltségű férfiú vagy, annál jobban csodálkozom, hogy e kezdetleges emberek félbolond koholmányaimnak te is felülsz. Hiszen az özönvizről feltétlen bizonyítékunk nincsen, és az épen úgy lehet valótlan is, mint ahogyan azt valónak állítják.

VÁDLOTT: Minden bölcsesség kezdete az iszentélelem. Hogy pedig az özönviz tényleg valóság volt, azt bizonyítja a sok kiasás meg a sok megszenesedett anyag, amely a világi bölcseség szerint is, mint fa került évezredek előtt a föld gyomrába. Ha pedig a vizözön valóság volt, miért ne lehetne a tűzözön is az, hiszen egy Isten jövendőlte mind a kettőt! . . . Ha azonban azt hiszitek, hogy

a régi történetek nem igazak, miért tanítjátok iskoláitokban? Miért oltjátok a zsenge gyermekszívekbe szent igazságként azt, amit magatok legendának tartotok?

P. KIKÜLDÖTT: És neked ki mondta, hogy a föld tüzzel pusztul majd el?

VÁDLOTT: Én ezt magától Istentől tudom.

P. KIKÜLDÖTT: Az Istent soha senki nem látta.

VÁDLOTT: Nem látta, aki nem akarta. Aki pedig akarja, felismeri őt mindenütt. Mentül többet tanulja az ember a világegyetemet, azt a csodás intézményt, melynek minden mozzanata egy hatalmas fenségés kézzől tesz bizonyosságot, annál világosabban ismeri meg Istenét; mentül mélyebben kutatja a szentírást, azt az isteni könyvet, melyet legnagyobb igyekezetetek dacára sem tudtok kiirtani, annál közvetlenebbül tanul meg Istennel beszélgetni.

P. KIKÜLDÖTT: (Nevetve.) Eszerint te az Istennel szoktál beszélgetni?

VÁDLOTT: Ó bár szoktad volna meg te is az Istennel való beszélgetést, ma nem tünél mint bírám itt, és nem terhelné lelkedet ezerek félreértésének bűne!...

ELNÖK: Válogasd meg szavaidat, ne kényszeríts arra, hogy bírói hatalmunknál fogva hallgattassunk el!...

VÁDLOTT: Hamis bírák!... Hallottátok-e hogy az Ur Jézus valaha a legnagyobb bűnösrel szemben is ilyen hatalmat gyakorolt volna? Talán azon kinzó eszközöket, melyekkel rettegésben tartjátok a világosságot kereső embereket, szintén tőle örököltétek, aki a megtestesült szelidség és jóság volt!?... Nem átaljátok e rettenetes eszközöket az Ő nevében embertársaitokon használni? Nem félték, hogy az isteni türelem ily nagy gonoszsággal szemben elfogy és ti rettenetesen lakoltok bűneitekért?!

BIRÁK: (Mind felugrálva.) Rettenetes káromlás! Kerékbe vele! Halál reá? Istentagadó! Eretnek!.....

VÁDLOTT: Fáj az igazság ugy-e? Elhiszem! Ilyen szavakat a ti képmutató körötökben nem használnak. Itéljete csak. Vad dühötök hadd nyerjen némi enyhülést kinjaim láttára! (Átszellemülve.) Mennyei atyám, te tudod miért állok itt, erősítsd meg kicsiny szolgálodat, hogy minden megpróbáltatás közepette is diadalra vihessem zászlódat... Szent lelked tűzét gyujtsd lángra szívemben s éleszd azt magasabbra, mint az ellen által gerjesztett máglyatűz.

(A bírák folyton tartó lármája közben az őt elvezeti a vádlottat.)

ELNÖK: Megrögzött bolondok; és még hozzá szemtelenek! Intézkedni fogok, hogy mihamarabb elnyerjék méltó büntetésüket.

M. BIRÓ: Seregestől kellene a tűzbe hajtani őket!...

E. BIRÓ: Átkos fészket el kellene sülyeszteni!...

ELNÖK: Büntetésük iszonyu lesz! Nem látott ember még olyan kint, amilyent e nyomorult eretnekekre mérek!... Majd meglátjuk, melyik tűz lesz erősebb! Majd meglátjuk meddig tart ki e csöccselék. Kinzásáikkal nem hagyunk fel, míg egyenként összezugsorodva a porba fetrengve bocsánatért nem esdekelnek!...

Most pedig az ülést felfüggesztem. L. E.

Találós kérdések.

1. Kik azok, kik halott létükre azt mondják magukról, hogy élnek?

2. Ki volt az az ember, aki halva maradt volna, ha nem temették volna el?

3. Ki volt az, aki élő koporsóban fektült, sőt sirjában is élő maradt?

A kérdéseket megfejtők azokat számozva és bibliaversekkel ellátva sziveskedjenek a szerkesztőségbe L. E. Greguss-u. 10. f. 2. küldeni. A helyesen megfejtők számát az „Evangéliumi Munkás“ következő számában közölni fogom.

Halotti jelentés.

Ésaiás 57, 1.

1922 március 10-én négy napi szenvedés után pihenni küldte az Ur az ő szolgálóleányát Metzger Hildegard-ot 32 éves korában. Elhunyt különösen az ifjusági egyület érinti, amelyben 5 év óta nem szűnt meg munkálkodni. Utolsó működése 1922 március 4-én konferencia alkalmával a németajku énekharvezetése volt. Röviddel halála előtt, magasfokú láza dacára a körülötte lévő kórházi személyzetnek Krisztusról és az igazságról tett bizonyosságot, azután a „Jól vagyon-jól vagyon“ bekezdésű ének éneklése közben elaludt.

Kedves testvérnőnk Isten gyermekéhez illő módon halt meg, miért is azzal a biztos tudattal bucsuzunk tőle, hogy nemsokára viszontlátjuk őt és az általa elkezdett, de a halál bekövetkezte miatt félben maradt éneket vele együtt folytatjuk az élet adójának és fejedelmének dicséretére.

Koporsójánál Michnay László és Vencel József testvérek tartottak elmélkedést, melyben a hallgatók figyelmét a feltámadás dicső reggelére igyekeztek terelni.

Kiadja: Advent-Kiadóhivatal Budapest.

Felelős szerkesztő: Lovass Eszter.

Nyomatott: Advent-nyomda Ujpest.